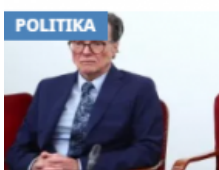


# Bosta Đorđević in Florjančič utišala Zobca?



Po mnenju, da [ni bilo v skladu s sodniško etiko, ker je mariborski sodnik Janez Žirovnik](#) šel slaviti zmago mariborskega župana Saša Arsenoviča (SMC) in po [mnenju o neprimernosti, ker sta se mariborska sodnika Matjaž Štok in Slavko Gazvoda](#) na prvomajskem srečanju SD **Dejana Židana** promocijsko slikala s kandidati SD na evropskih volitvah, je pred komisijo za etiko in integriteto pri sodnem svetu še težje delo. Zanesljivo ni bilo težko ugotoviti, da Žirovnikovo ravnanje meče slabo luč na kupe propadlih tajnih nadzorov, ki jih je ta nekdanji obveščevalec odredil proti Francu Kanglerju, postopki, ki so imeli velike posledice za politično prizorišče, pa na sodiščih množično propadajo. Podobno videzu nepristranskosti sodnikov zanesljivo ni koristilo nastavljanje Štoka in Gazvoda pred kamerami v rdeči barvi in celo s totalitarnimi simboli zveze komunistov, ki so jim v prejšnjem sistemu prisegali vsi sodniki.

## Ali Zobec sme kritizirati?



**FLORJANČIČ ZOBECU: NE HODI V DZ! ZOBEC JE ŠEL PRAV ZARADI TEGA.**

Peter Jančič | 10/05/2019

Najbolj zgrožen, kako si je Zobec po prepovedi Florjančiča drznil priti v DZ, je bil

Möderndorfer. "Ker se spodobi," je pojasnil vrhovni sodnik.

[Read More](#)

Poročilo o dogajanju po katerem je Florjančič sprožil spor proti Zobcu

Po teh lahkih presojah, ki za omenjen sodnike nimajo resnih posledic in kjer bi državljani že prej pričakovali jasen odziv predsednika vrhovnega sodišča, ki bi moral te sodnike opozoriti, da s politično dejavnostjo delajo sramoto sami sebi in sodstvu, je pred etično komisijo zdaj težji primer. Tudi čisto osebno težji za predsednico vrhovno sodnico **Nino Betetto**. Postopke sta namreč sprožila podpredsednik vrhovnega sodišča **Miodrag Đorđević**, ki je nekdanji soprog Betettove, s katero ima otroka in predsednik vrhovnega sodišča **Damijan Florajncič**. Oba sta postopke sprožila proti vrhovnemu sodniku, ki je bil devet let tudi ustavni sodnik, **Janu Zobcu**. Betettova se je iz presoje pritožbe Đorđevića junija izločila. Primer je zato prevzela podpredsednica Janja Roblek, ki je že pred tem presojanjem javno za medije kritizirala, da je Zobec preoster v kritikah šefov. Težko si je predstavljati, kako bo zdaj nepristransko etično presojala. A Roblekova je imela, kot opozarja Zobec, ko odgovarja na očitke Đorđevića etični komisiji, še pomembnejšo vlogo. Tako je zapisal:

*“Gospa Janja Roblek je bila tudi predsednica Slovenskega sodniškega društva v času, ko so potekali Dnevi sodstva v Olimju junija 2014, na katere je bil kot govorec povabljen tudi znani tožilec iz takrat zelo odmevne, občutljive ter v vseh pogledih visoko profilirane, hkrati pa še odprte zadeve Patria. Ta je ponujeno priložnost (pričakovano) izkoristil za ex parte nastop v tej odprti zadevi. Močno dvomim, da bi gospa Janja Roblek nepristransko presojala kritične zapise, ki so povezani tudi z njenimi dejanji in se nato nepristransko izrekala o vprašanju, ali je o teh (njenih) dejanjih etično, torej dovoljeno pisati”*

Zobcu Florjančič in Đorđević očitata, da počne tisto, česar pri njima nismo opazili: da je kritičen do očitnih zdrsov v sodstvu in da je pripravljen o tem tudi javno govoriti. Šel je celo v državni zbor, ko je Florjančič sodelovanje vrhovnega

sodišča protestno zavrnil, češ da poslanci nimajo kaj govoriti o nedokončanih in tudi ne o že končanih sojenjih. Florjančič je sporočil, da iz vrhovnega sodišča pred poslance ne bo nikogar.

Potem pa je tja prišel Zobec.

Florjančič pred etično komisijo Zobcu očita, da bi naj pred poslanci neresnično trdil, da mu je pot v državni zbor prepovedal. O dogajanju sem [takrat podrobno poročal](#) in Zobčeva trditev o prepovedi ni bila brez temeljev. Florjančič mu je poslal pisno obvestilo, da je odločil, da predstavniki vrhovnega sodišča ne bodo šli državni zbor in zapisal tudi:

*“Glede na navedeno in razloge v omenjenem dopisu, pričakujem, da boš kot vrhovni sodnik ravnal skladno z vsebino tega dopisa.”*

Če ti predstojnik pisno pošlje obvestilo, da predstavniki vrhovnega sodišča ne gredo v DZ in še dodatno opozori, da pričakuje, da ne boš šel v državni zbor, je to blizu prepovedi.

## **Je bil Florjančičev bojkot obramba zlorab?**

Če prepovedi zaposleni ne spoštuje, pa so sankcije. Tudi tem smo priča: Florjančič je sprožil postopek pred etični komisijo, ker je Zobec šel v DZ.

Dejansko je politično sporna in celo žaljiva do parlamenta odločitev Florjančiča, da zavrne udeležbe predstavnikov vrhovnega sodišča na odboru državnega zbora, češ da poslanci nimajo kaj razpravljati o dogajanju v sodstvu. Na zahtevo opozicijske SDS je takrat odbor in pozneje državni zbor razpravljajal o primerih Novič, Patria, Kangler, pristranosti nekdanjega predsednika vrhovnega sodišča **Branka Masleše** pri

sojenju predsedniku SDS **Janetu Janši**, pritiskih pravosodnega ministra **Gorana Klemenčiča** na sodišča, ko je napovedal, da bodo letele glave, če bo zastarala sodba v primeru **Igorja Bavčarja**...

Iz koalicije so takšni razpravi ugovarjali z enakimi argumenti kot Florjančič. A razprave niso mogli onemogočiti, ker ustava določa, da jo parlament mora opraviti, če jo zahteva dovolj veliko število poslancev. Ustava ščiti pravico opozicije, da lahko vsaj razpravlja o problemih. Tudi o tem, če vladajoči morebiti šikanirajo opozicijske politike z zlorabo preiskovalnih organov, čemur asistirajo sodniki, ki dovolijo prisluškovanja in hišne preiskave z dvomljivimi utemeljitvami proti opozicijskim politikom, zelo redko pa proti tistim, ki imajo res moč in oblast in bi jo lahko zlorabljali.

Da je v državni zbor prišel Jan Zobec, je bil šok za vladajoče poslance. Presenečenje, da je med njimi vrhovni sodnik, ki ne posluša "usmeritve" Florjančiča, je **Jani Möderndorfer** (SMC) ubesedil tako:

*"Če sedi kot predstavnik vrhovnega sodišča, potem imam jaz vprašanje, kdo sploh še vodi to vrhovno sodišče."*

Zobec je bil pred poslanci krajši čas, ker je imel obveznosti na vrhovnem sodišče. Zaradi protestov Möderndorferja in še nekaj vladnih poslancev, kaj počne v parlamentu, pa je imel nekaj težav, da je sploh prišel do besede.

Storil pa je, kar bi lahko tudi Florjančič. Poslance je opozoril, da o nedokončanih sodnih postopkih ne more razpravljati. O marsičem pa seveda lahko. Denimo o spornih ravnanjih v že davno končanih primerih.

O tistem drugem je spor proti Zobcu sprožil Đorđević: zaradi kritični člankov o škandalih v našem sodstvu objavljenih v pravni praksi in drugih revijah in tega, da si je Zobec drznil še prav posebej kritizirati vodstvo vrhovnega sodišče in jim

pripisal še hujše afere in škandale kot so pretresli državni zbor s krajo sendviča ali vlado z maketo drugega tira.

Vodstvu, torej tudi Florjančiču in Đorđeviću, je Zobec v člankih in izjavah očital zastraševanja sodnikov, zlorabe spletne strani in služb za odnose z javnostmi in tudi nerazumno zapravljanja denarja za te pretežno propagandne dejavnosti. Đorđević mu sicer očita neprimeren odnos in ne vsebine. A to je težko ločevati.

Pri službah za odnose z javnostmi bi imela predsednica etične komisije Nina Betetto, če bi presojala pritožbe Đorđevića čez Zobca, dodaten problem. Florjančič je za šefico te službe imenoval drugo partnerico Miodraga Đorđevića **Tino Breclj**. A težava niso osebna razmerja med Tino, Nino in Miodragom. Predvsem je, ker je bila Brecljeva pred tem državna sekretarka na ministrstvu za pravosodje, dokler ga je vodil **Goran Klemenčič**.

Državni sekretar je politični funkcionar, namestnik ministra.

Da je Florjančič pomembno vladno političarko, ko je izgubila funkcijo po porazu na volitvah strank, ki so sestavljale vlado, takoj imenoval za vodjo odnosov z javnostmi vrhovnega sodišča, kaže na tesno povezanost Florjančiča s politiko. In le dodaten znak pristranskosti Florjančiča je zato lahko, da je zavrnil udeležbo predstavnikov vrhovnega sodišča v parlamentu, ko je tam opozicija zahtevala razpravo o izjavah tega Klemenčiča, ki so bile povsem nedvoumen primer pritiska, kako naj sodniki odločajo v še nedokončanih sodnih postopkih. Bavčarjevem. Kdo bi lahko sklepal, da je Florjančič z bojkotom in očitki opoziciji, ki dejansko nima moči, da bi res vplivala na sodne postopke, poskušal braniti zlorabe izvršne oblasti, ki ima res moč in dejansko vpliva.

Se je pa Florjančič v državnem zboru pojavil pozneje, ko je v Ljubljani gostil vrh ruskega sodstva, od tam je posnetek s predsednikom državnega zbora Dejanom Židanom:



Damijan Florjančič in Dejan Židan Foto: DZ/Matija Sušnik  
Med tem obiskom smo bili potem priča nenavadnosti, ko se je na svečani večerji, na kateri so bili šef ruskega vrhovnega sodišča **Vjačeslav Lebedjev**, ruski veleposlanik **Doku Gapurovič Zavgajev**, predsednik vrhovnega sodišča Florjančič, podpredsednik vrhovnega sodišča **Miodrag Đorđević** in generalni državni tožilec **Drago Šketa** pojavil tudi ljubljanski župan **Zoran Janković**, kar je nenavadno, ker ima Janković kar nekaj "odprtih zadev" zadev na sodiščih.

Da je bil na večerji se je govorilo po Ljubljani. Uradno ni bilo objavljeno nič. Ko sem neuradne informacije preverjal, so mi iz vrhovnega sodišča odgovorili, da župan Janković ni bil med vabljenimi in se večerje ni udeležil, da pa:

*“Je pa bil v tistem času tam in je pozdravil vse goste restavracije.”*

Podrobnost je zanimiva tudi, ker **Jan Zobec**, ko odgovarja na očitke Miodraga Đorđevića, da je prešel nivo dopustnega pri kritiki vrha sodstva, opozarja na sodbo evropskega sodišča za človekove pravice, ki je presojalo še ostrejšo kritiko ruskega sodstva v zadevi *Kudeshkina zoper Rusijo*.

## **Med Rusijo in mobingom**

Tako ruski primer, ki je zaradi zgodovinskih vzporednic in dobrih odnosov med vrhovi slovenskih in ruskih sodnih oblasti, gotovo zanimiv tudi za Slovenijo, povzema Zobec:

*“Kudeshkina, dolgoletno sodnico Moskovskega mestnega sodišča, je v treh intervjujih (ob kandidaturi za poslanko ruske Dume) prav tako izrazila zelo kritične poglede na moskovsko sodstvo ter svoje ocene o stanju sodstva. Povedala je: – da so jo večletne izkušnje pripeljale do dvomov v neodvisnost sodišč v Moskvi, – da je sodnik, čeprav v zakonih opredeljen kot utelešenje sodne oblasti, ter da je pri tem neodvisen, dejansko potisnjen v položaj navadnega uradnika, podrejenega predsedniku sodišča, – da se sodišča uporabljajo kot orodje gospodarske, politične ali osebne manipulacije, – da bo v primeru, če bodo vsi sodniki molčali, država kmalu končala v stanju sodnega brezpravja, – da se zoper navadne državljane zakoni uporabljajo striktno in strogo, vplivnežem in ljudem na pomembnih položajih pa se gleda skozi prste, – da sodna uprava preskuša sodnike in ugotavlja, kakšna in kolikšna je njihova prilagodljivost, temu ustrezno pa se nato dodeljujejo občutljive zadeve (ve se, koga je treba preskočiti in komu zaupati delikatno zadevo), – da so sodišča v Sibiriji veliko bolj neoporečna od moskovskih – tam si ni mogoče predstavljati tako grobih manipulacij in tudi korupcija ni tako razširjena, kot je na moskovskih sodiščih, – da mehanizmi vplivanja na sodnika niso neposredni, ampak gre do*

prek predsednika sodišča, ki najprej prijateljsko in z nasveti ter s »strokovnim mnenjem« prepričuje sodnika, naj sprejme pravo odločitev, tako, ki bo za nekoga (za privilegirano stranko) ugodna – če to ne obrodi uspeha, se pritiski stopnjujejo (t. 88).

V teh izjavah je Sodniški ocenjevalni odbor videl »razširjanje neupravičenih in neresničnih izmišljotin« ter sodnici Kudeshkini očital, da njena stališča temeljijo na »očitnih fantaziranjih ter na zavestno napačnih in izkrivljenih dejstvih« (t. 89). Poleg tega so ji očitali, da je razkrila določene informacije o dejstvih iz kazenskega postopka zoper Zaytseva, še preden je bila v tej zadevi izdana sodba (t. 90).

Vendar je strasbourško sodišče ugotovilo, da je pritožnica govorila o svojih izkušnjah pri vodenju postopka zoper Zaytseva in o pritiskih, ki jih je pri tem doživljala predvsem s strani predsednice sodišča, ki so imele podlago v izjavah sodnikov porotnikov in sekretarja sodišča. Upoštevalo je tudi, da je Sodniški ocenjevalni odbor prezrl nepravilnosti pri predodelitvi kazenske zadeve zoper Zaytseva drugemu sodniku. Iz poročila sodnika S., ki je bil s strani Visokega sodniškega ocenjevalnega odbora imenovan, da bi preveril obtožbe zoper sodnico Kudeshkino, namreč izhaja, da je predsednica moskovskega mestnega sodišča sodnici Kudeshkini odvzela omenjeno zadevo zaradi nestrinjanja z načinom njenega vodenja postopka in zaradi »obstoja zaupnih poročil pomembnih uradov« o vodenju postopka zoper Zaytseva. Po mnenju ESČP **pomeni že sama možnost**, da so bili taki razmisleki povod za predodelitev zadeve, **zadostno oporo za pritožnične trditve**. Ker je ocenjevalni odbor to prezrl, in ker tudi nadaljnje instance niso zagotovile zanesljive dejanske podlage za svoje ocene, je strasbourško sodišče sklenilo, da pritožnične trditve o pritiskih v postopkih pred ruskimi organi **niso bile prepričljivo ovržene**. (t. 92).

Ker je pritožničina kritika obravnavala zelo občutljiva



*vprašanja, ki zadevajo delovanje sodstva, katerih razčiščevanje je izjemnega pomena za javni interes in ki morajo biti v demokratični družbi predmet odprte javne razprave, je v nadaljevanju ugotovilo kršitev pritožnične pravice iz čl. 10 EKČP. Ob tem je še (sklicujoč se na sodbo v zadevi Wille, t. 67) dodalo: »Četudi je imel predmet debate politične implikacije, to sodniku samo po sebi še ne preprečuje opredeljevanja do takih vprašanj. [...] **In tudi če si je pritožnica pri tem dovolila določeno mero pretiravanja in posploševanja [...], njena stališča niso bila povsem brez dejanske podlage. Zato jih ni mogoče opredeliti kot neupravičen oseben napad, temveč kot pošten komentar velikega pomena za javnost.**«[\[1\]](#) (t. 95).”*

Zobec etični komisiji na očitke, da ne bi smel tako ostro kritizirati vrha sodstva in dogajanja v sodstvu, obsežno odgovarja in brani pravico do javne razprave, hkrati pa je sodnemu svetu, ki mu je etična komisija podrejena, predlagal, naj ga zaščitijo pred pritiski.

Med drugim s tem opozorilom:

“Pritiski namreč ne prihajajo s strani prirejenih kolegov, to niso argumentativni pritiski, taki, ki bi z močjo argumentov v svobodni izmenjavi mnenj, v svobodnem in poštenem diskurzu izpodbijali moje teze in dokazovali, da se motim. Ne, to so pritiski, ki črpajo moč iz hierarhije in za katerimi ne stoji boljši in prepričljivejši nasprotni argument, ampak sila, ali če hočete, institucionalizirana hierarhična moč vodstvene strukture. Zato prosim, da me kot varuh sodniške neodvisnosti, tudi notranje, pred temi pritiski, od katerih so marsikateri prerasli že v mobbing, v skladu s pristojnostjo, ki Vam jo daje šesta alineja druge točke prvega odstavka 23. člena Zakona o sodnem svetu, zavarujete.”